

הַלְבוֹת בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ פֶּרֶק ב

א. אין כוהן גדול נכנס לקדש הקדשים, אלא מיום הכפורים ליום הכפורים; וכוהן הדיוט נכנס בכל יום לקדש לעבודה. והזהירו כל הכוהנים והוא שלא יפנסו לקדש או לקדש הקדשים, שלא בשעת עבודה שנאמר "ואל-יבא בכל-עת אל-הקדש" (ויקרא טז, ב), זה קדש הקדשים; "מבית לפרכת" (שם), להזהיר על כל הבית.

ב. כוהן שנכנס לקדש הקדשים בשאר ימות השנה, בין כוהן הדיוט בין כוהן גדול, או כוהן גדול שנכנס לו ביום הכפורים שלא בשעת העבודה חייב מיתה בידי שמים, שנאמר "ולא ימות" (ויקרא טז, ב). וכמה פעמים הוא נכנס לשם ביום הכפורים, ארבע כמו שיתבאר במקומו; ואם נכנס חמישית, חייב מיתה בידי שמים.

ג. והנכנס לקדש, חוץ לקדש הקדשים, שלא לעבודה או להשתחויה, בין הדיוט בין גדול לוקה; ואינו חייב מיתה, שנאמר "אל-פני הכפרת . . . ולא ימות" (ויקרא טז, ב) על קדש הקדשים במיתה, ועל שאר הבית בלאו ולוקה.

ד. כוהן שיצא מן המקדש בשעת העבודה בלבד חייב מיתה, בין כוהן גדול בין כוהן הדיוט: שנאמר "ומפתח אהל מועד לא תצאו, פן-תמתו" (ויקרא יז, א) כלומר לא תניחו עבודה ותצאו מבהלים, מפני גזרה זו. וכן זה שנאמר בכוהן גדול "ומן-המקדש, לא יצא" (ויקרא כא, יב) אינו אלא בשעת העבודה בלבד, שלא יניח עבודתו ויצא.

ה. אם פן, מפני מה נשנית אזהרה זו בכוהן גדול: שכוהן הדיוט שהיה במקדש בעבודתו, ושמע שמת לו מת שהוא חייב להתאבל עליו אף על פי שאינו יוצא מן המקדש, אינו עובד מפני שהוא אוגן; ואם עבד, והוא אוגן שלתורה חלל עבודתו, בין בקרבן יחיד בין בקרבן צבור.

ו. אבל כוהן גדול עובד כשהוא אוגן, שנאמר "ומן-המקדש, לא יצא, ולא יחלל" (ויקרא כא, יב) כלומר ישב ויעבד עבודה שהיה עוסק בה, ואינה מתחללת.

ז. ומניין שעבודת האוגן פסולה, מקל וחמר: אם בעל מום שאוכל בקדשים, אם עבד חלל; אוגן שהוא אסור לאכל בקדשים, שנאמר "לא-אכלתי באני ממנו" (דברים כו, יד) דין הוא שיחלל. ואף על פי שכוהן גדול עובד אוגן, אסור לאכל בקדשים שנאמר "ואכלתי חטאת היום, היטב בעיני ה'" (ויקרא יט, א). וכן אינו חולק, לאכל לערב.

ח. אוגן שעבד, אינו לוקה; ומתור לגע בקדשים, אף על פי שלא טבל: שלא עשו מעלה, אלא באכילה; אבל בנגיעה, הרי הוא טהור כמו שיתבאר במקומו.

ט. איזה הוא אוגן: זה שמת לו מת מן הקרובים שהוא חייב להתאבל עליהן ביום המיתה בלבד, הוא שנקרא אוגן דין תורה; ולילה, הוא אוגן מדברי סופרים. ומת ששהה ימים ואחר כך נקבר כל אותם הימים שאחר יום המיתה, הוא אוגן מדבריהם; וכן יום הקבורה. ואינו תופס ליל.

י. לפיכך מי שמת לו מת, וקברו לאחר יום המיתה כל יום

הַקְבוּרָה, אֵינוֹ מְקַרֵּיב וְאֵינוֹ אוֹכֵל בְּקָדָשִׁים מִדְּבָרֵיהֶם; וְטוֹבֵל, וְאוֹכֵל לְעָרֵב. וַיּוֹם שְׁמוּעָה קְרוּבָה, וַיּוֹם לְקוּט עֲצָמוֹת הָרִי הוּא כַּיּוֹם קְבוּרָה, שְׁאֵינוֹ תוֹפֵס לִילּוֹ, וְאִפְלוּ מִדְּבָרֵיהֶם; לְפִיכָךְ טוֹבֵל, וְאוֹכֵל בְּקָדָשִׁים לְעָרֵב.

יא. אָבֵל יוֹם הַמִּיתָה כָּשֶׁם שְׁאֶסּוּר לֹאכֵל בּוֹ קָדָשִׁים מִן הַתּוֹרָה, כֹּךְ אֶסּוּר לֹאכֵל בְּלִילּוֹ מִדְּבָרֵיהֶם: חוּץ מִן הַפֶּסַח בְּלֶכֶד, שֶׁהוּא אוֹכֵל לְעָרֵב כְּמוֹ שְׂתִיתָבָאָר בְּמִקּוּמוֹ.

יב. הָאֵבֵל אֵינוֹ מְשַׁלַּח קְרִבְנוֹתָיו, כֹּל שְׂבָעָה אֶפְלוּ יֵין אוֹ עֲצִים אוֹ לְבוֹנָה; וְכֵן הַמְצָרֵעַ אֵינוֹ מְשַׁלַּח קְרִבְנוֹתָיו כֹּל זְמַן שְׁאֵינוֹ רָאוּי לְבִיאָה אֶל הַמַּחֲנֶה, אֵינוֹ רָאוּי לְהַקְרִיבָה. אָבֵל הַמִּנְדָּה יֵשׁ בּוֹ סֶפֶק, אִם מְשַׁלַּח אוֹ אֵינוֹ מְשַׁלַּח; לְפִיכָךְ אִם הִקְרִיבוּ עָלָיו, נִרְצָה.

יג. טָמֵא שָׂרֵץ וְכִיּוּצָא בּוֹ, וְהֶעֱרַל מְשַׁלְּחִין אֶת קְרִבְנוֹתֵיהֶם, וּמְקַרִּיבִין עֲלֵיהֶן: חוּץ מִפֶּסַח, שְׁאֵין שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ עַל טָמֵא שָׂרֵץ; וְאֵין שׁוֹחֲטִין עַל הֶעֱרַל פֶּסַח, כְּמוֹ שְׂתִיתָבָאָר. אָבֵל טָמֵא מֵת אֵין מְקַרִּיבִין עָלָיו קְרִבָּן כָּלֵל, עַד שְׂיִטָּהָר.

הַלְבוּת בִּיאַת הַמְּקַדָּשׁ פֶּרֶק ג

א. מִצְוֹת עָשָׂה לְשַׁלַּח כָּל הַטָּמְאִים מִן הַמְּקַדָּשׁ, שְׁנֵאמָר "וַיִּשְׁלַחוּ מִן-הַמַּחֲנֶה, כָּל-צְרוּעַ וְכָל-זֵב; וְכָל, טָמֵא לְנֶפֶשׁ" (במדבר ה, ב). זֶה הַמַּחֲנֶה הָאֶמּוֹר כָּאֵן הוּא מַחֲנֶה שְׂכִינָה, שֶׁהוּא מִפְתַּח עֲזָרַת יִשְׂרָאֵל וּלְפָנִים.

ב. שׁוֹמֵעַ אֲנִי שֶׁהַמְצָרֵעַ וְהַזֵּב וְטָמֵא מֵת, שְׁלֹשֶׁתָּן בְּמִקּוֹם אֶחָד: תִּלְמַד לֹמַר בְּמִצְרָע "בְּדָד יֵשֵׁב, מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבֹו" (ויקרא יג, מו) זֶה מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא מִפְתַּח יְרוּשָׁלַיִם וּלְפָנִים; מֵהַ מְצָרֵעַ שְׁטֵמָאָתוֹ חֲמוּרָה, חֲמוּר שְׁלוּחוֹ מְשַׁלְּחֵי חֲבֵרוֹ אֵף כָּל שְׁטֵמָאָתוֹ חֲמוּרָה, חֲמוּר שְׁלוּחוֹ מְשַׁלְּחֵי חֲבֵרוֹ.

ג. לְפִיכָךְ מְשַׁלְּחִין אֶת הַמְצָרֵעַ חוּץ לְשְׁלוֹשׁ מַחֲנוֹת, שֶׁהוּא חוּץ לְיְרוּשָׁלַיִם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְטֵמֵא בְּבִיאָה, מֵהַ שְׁאֵין הַזֵּב מְטֵמֵא. וּמְשַׁלְּחִין זָבִין וְזָבוֹת נְדוּת וַיּוֹלְדוֹת חוּץ לְשִׁתֵּי מַחֲנוֹת, שֶׁהוּא חוּץ לְהַר הַבַּיִת, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מְטֵמְאִין הַמִּשְׁכָּב וְהַמוֹשָׁב אֶפְלוּ מִתַּחַת הָאֶבֶן, מֵהַ שְׁאֵין הַמֵּת מְטֵמֵא.

ד. טָמֵא מֵת, אֶפְלוּ הַמֵּת עֲצָמוֹ מִתֵּר לְהַכְנִס לְהַר הַבַּיִת: שְׁנֵאמָר "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-עֲצָמוֹת יוֹסֵף, עִמּוֹ" (שמות יג, ט), עִמּוֹ בְּמַחֲנֶה לְוִיָּה.

ה. הַחִיל מְשַׁלְּחִין מִמֶּנּוּ גוֹיִים, וְטָמְאֵי מֵת, וּבִזְעָלֵי נְדוּת; אָבֵל טָבוֹל יוֹם נִכְנָס לְשָׁם, שְׂכָכָר טָבֵל. עֲזָרַת נָשִׁים, מְשַׁלְּחִין מִמֶּנּוּ טָבוֹל יוֹם; אָבֵל לֹא מַחֲסֵר כְּפוּרִים, שְׂמַחֲסֵר כְּפוּרִים הָעָרִיב שְׁמָשׁוּ. וְאֶסּוּר טָבוֹל יוֹם בְּמַחֲנֶה לְוִיָּה, מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים.

ו. מִעֲזָרַת יִשְׂרָאֵל וּלְפָנִים אֶפְלוּ מַחֲסֵר כְּפוּרִים לֹא יִכָּנֵס לְשָׁם, שְׁעָדִין לֹא טָהַר טָהֲרָה גְמוּרָה: שְׁנֵאמָר "וְכִפֹּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן, וְטָהֲרָה" (ויקרא יב, ח), מִכָּלֵל שְׁעָדִין לֹא גְמוּרָה טָהֲרָתָה.

ז. הַטָּמֵא הַמְשַׁלַּח מִהַר הַבַּיִת אִם נִכְנָס, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה וְלוֹקָה: שְׁנֵאמָר "וַיֵּצֵא אֶל-מִחוּץ לַמַּחֲנֶה" (דברים כג, יא), זֶה

מַחֲנֶה שְׁכִינָה; ו"לא יבא אֶל-תּוֹךְ הַמַּחֲנֶה" (שם), זֶה מַחֲנֶה לוֹיָהּ.

ח. וְכֵן מִצְרֵעַ שֹׁנֵכֶנֶס לִירוּשָׁלַיִם, לּוֹקָה; אָבֵל אִם נִכְנָס לְשָׂאֵר הָעָרִים הַמִּקְפּוֹת חוּמָה אֶף עַל פִּי שְׂאִינוֹ רִשְׁאִי, לְפִי שֶׁנֶּאֱמַר "בְּדָד יֵשֵׁב" (ויקרא יג,מו) אֵינוֹ לּוֹקָה. נִכְנָס הַמִּצְרֵעַ לְהַר הַבַּיִת, לּוֹקָה שְׁמוֹנִים; אָבֵל טָמֵא מֵת אוֹ טָבוּל יוֹם שֹׁנֵכֶנֶס לַעֲזֶרֶת נָשִׁים, אוֹ מַחֲסֹר כְּפוּרִים שֹׁנֵכֶנֶס לַעֲזֶרֶת יִשְׂרָאֵל אֶף עַל פִּי שְׂאִינוֹ לּוֹקָה, מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.

ט. וְכֵשֶׁם שֶׁשְׁלוּחַ טָמְאִים מִן הַמִּקְדָּשׁ בַּעֲשֵׂה כֶּךָ אִם נִכְנָסוּ, עוֹבְרִים בְּלֹא תַעֲשֶׂה: שֶׁנֶּאֱמַר "וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת-מַחֲנֵיהֶם" (במדבר ה,ג), זֶה מַחֲנֶה שְׁכִינָה. וּמִנֵּין שְׂאִינוֹ עוֹבֵר אֲלֵא אִם נִכְנָס, אָבֵל אִם נִגַּע בַּעֲזָרָה מֵאַחֲרֶיהָ פָּטוּר תִּלְמַד לֹאמַר בִּיּוֹלָדֶת "וְאֶל-הַמִּקְדָּשׁ לֹא תִבֵּא" (ויקרא יב,ד).

י. טָמֵא שֹׁנֵכֶנֶס לַמִּקְדָּשׁ בְּמִזִּיד עָנוּשׁ כָּרַת, שֶׁנֶּאֱמַר "וְאִם לֹא יִכָּבֵס, וּבִשְׂרוֹ לֹא יִרְחֹץ וְנִשְׂאָ, עֲוֹנוֹ" (ויקרא יז,טז); בְּשׁוֹגֵג מִבִּיא קֶרֶבֶן עוֹלָה וְיוֹרֵד, שֶׁנֶּאֱמַר "אוֹ נֶפֶשׁ, אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל-דָּבָר טָמֵא" (ויקרא ה,ב). וְאֵין חֵיבִין כָּרַת אוֹ קֶרֶבֶן אֲלֵא מֵעֲזֶרֶת יִשְׂרָאֵל וּלְפָנִים, אוֹ עַל תּוֹסֶפֶת הָעֲזָרָה שֶׁנִּתְקַדְּשָׁה קְדוּשָׁה גָּמוּר כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

יא. וְאִיזָה הוּא הַטָּמֵא שֶׁחֵיב כָּרַת עַל הַמִּקְדָּשׁ כָּל שֶׁנִּטְמָא בְּטָמְאוֹת מִן הַמֵּת שֶׁהִנָּזֵר מִגִּלְחָה עֲלֵיהֶם, שֶׁכָּבֵר נִתְפָּרֵשׁ בְּנִזְיוֹת, אוֹ שִׁיגַע בְּאָדָם אוֹ בְּכָלִים שֶׁנִּטְמְאוּ בְּאוֹתָן הַטָּמְאוֹת שֶׁהִנָּזֵר מִגִּלְחָה עֲלֵיהֶם, שֶׁהָרִי הוּא שְׁנִי לְרֹאשׁוֹן שֶׁנִּגַּע בְּמֵת, אוֹ שֶׁנִּטְמָא בְּשָׂאֵר אֲבוֹת הַטָּמְאוֹת שֶׁלְתוֹרָה, שִׁיתְפָּרְשׁוּ בְּמִקְוֵי מֶן. כָּלָלוּ שֶׁלְדָּבָר: כָּל הַטָּעוֹן בִּיאַת מַיִם מִן הַתּוֹרָה, חֵיב כָּרַת עַל בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ וְאֶפְלוּ אַחֵר שֶׁטָּבֵל, עַד שִׁיעָרִיב שְׁמִשׁוֹ; אָבֵל הַטָּמֵא בְּטָמְאוֹת מִן הַמֵּת שְׂאִין הִנָּזֵר מִגִּלְחָה עֲלֵיהֶן אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא טָמֵא טָמְאָת שְׁבַעָה, הָרִי זֶה פָּטוּר עַל בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ.

יב. וְכֵן הַנוֹגֵעַ בְּכָלִים שֶׁנִּגְעוּ בְּאָדָם שֶׁנִּגַּע בְּמֵת, אוֹ שֶׁנִּגַּע בְּאָדָם שֶׁנִּגַּע בְּכָלִים הַנוֹגְעִים בְּמֵת אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא טָמֵא רֹאשׁוֹן לַעֲנִין תְּרוּמָה, וְלִטְמֵא בְּשׂוֹר הַקִּדְּשִׁים הָרִי זֶה פָּטוּר עַל בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ: שֶׁדְּבָרִים אֵלּוּ, הִלָּכָה מִפִּי הַקְּבֵלָה. וְאֶף עַל פִּי שֶׁהוּא פָּטוּר, מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.

יג. הַמִּכְנִיס שְׂרָץ וְכִיּוֹצֵא בּוֹ לַמִּקְדָּשׁ, אוֹ שֶׁהִכְנִיס אָדָם טָמֵא לַמִּקְדָּשׁ הָרִי זֶה חֵיב כָּרַת, שֶׁהָרִי טָמֵא מִקְדָּשׁ ה'. אָבֵל הַזּוֹרֵק כָּלִים טָמְאִים לַמִּקְדָּשׁ, אֶפְלוּ הָיוּ כָלִים שֶׁנִּגְעוּ בְּמֵת פָּטוּר מִן הַכָּרַת, אָבֵל חֵיב מִלְּקוֹת: שֶׁנֶּאֱמַר "וְאִם לֹא יִכָּבֵס . . ." (ויקרא יז,טז) מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ עַל רְחִיצַת גּוֹפּוֹ, עָנוּשׁ כָּרַת; עַל כְּבוֹס בְּגָדָיו, לּוֹקָה אֶרְבָּעִים.

יד. יִרְאֶה לִי שְׂאִינוֹ לּוֹקָה אֲלֵא עַל בְּגָדִים שֶׁהָן אָב טָמְאָה, כְּגוֹן בְּגָדִים שֶׁנִּגַּע בָּהֶן זֶה הַטָּמֵא לְמֵת, שֶׁהָן אָב טָמְאָה כְּמוֹ שִׁיתְבָּאֵר. אָבֵל בְּגָד שֶׁהוּא רֹאשׁוֹן אִם הִכְנִיסוֹ לַמִּקְדָּשׁ, אֵינוֹ לּוֹקָה עָלָיו; אָבֵל מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.

טו. וְכֵן טָמֵא שֶׁהִכְנִיס יָדָיו לַמִּקְדָּשׁ, מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת; וְכֵן כָּל הַטָּמֵא בְּאָב מֵאֲבוֹת הַטָּמְאוֹת שֶׁלְדְּבָרֵיהֶם, אוֹ שֶׁאָכַל אֲכָלִין טָמְאִים, וְשִׁתָּה מִשְׁקִין טָמְאִים, וְנִכְנָס לַמִּקְדָּשׁ בְּמִזִּיד קֹדֶם שִׁיטְבֵּל מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.

זו. טמא שנכנס למקדש דרך גגות פטור, שנאמר "ואל-המקדש לא תבא" (ויקרא יב, ד): דרך ביאה, חיבה תורה. ואף על פי שהוא פטור, מכין אותו מכת מרדות; אפלו נכנס במגדל הפורח באויר, מכין אותו מכת מרדות, בין שנכנס במגדל דרך גגות, בין שנכנס בו דרך פתחים.

יז. כל מקום שחייבים על זדונו כרת, ועל שגגתו קרבן אם נמצאת שם טמאה בשבת, מוציאין אותה; ושאר המקומות, כופין עליו כלי עד אחר השבת. וכשהן מוציאין, אין מוציאין אותו אלא בפשוטי כלי עץ שאין מקבלין טמאה שלא לרבות את הטמאה.

יח. אחד טמא שנכנס למקדש טהור, או טהור שנכנס למקדש שיש בו טמאה, כגון שהיה מת תחת אהל במקדש, ונכנס הוא תחת האהל הרי זה חייב כרת, שהרי ביאתו וטמאתו באין כאחת.

יט. נכנס למקדש ונטמא שם אחר שנכנס, אפלו טמא עצמו שם במזיד ימהר ויבהל ויצא בדרך קצרה. ואסור לו לשהות, או להשתחוות, או לצאת בדרך ארוכה. ואם שהה, או שייצא בארוכה, אף על פי שלא שהה, או שהחזיר פניו להיכל והשתחוה, אף על פי שלא שהה חייב כרת; ואם היה שוגג, מביא קרבן.

כ. לא החזיר פניו, אלא השתחוה דרך יציאתו כלפי חוץ פטור, אלא אם כן שהה בשעור. וכמה שעור שהיתו: כדי לקרות "ויכרעו אפים ארצה על-הרצפה, וישתחוו, והדות לה' פי טוב, פי לעולם חסדו" (דברי הימים ב ז, ג); וזה הוא שעור השתחויה. ואיזו היא דרך ארוכה, כל שאפשר לו לצאת מן המקדש בדרך קצרה ממנה.

כא. יצא בקצרה אף על פי שלא רץ אלא הלך עקב בצד גדל, אפלו כל היום כלו פטור; יצא בארוכה אף על פי שרץ ודחק עצמו בכל כוחו, ונמצא שעור זמן שהלך בו הארוכה פחות משעור הזמן שמהלך כל אדם בקצרה הואיל ויצא בארוכה, חייב.

כב. יצא בקצרה, והלך מעט ועמד ושהה מעט, וחזר והלך ושהה מעט, עד שנצטרף מכל השהיות כדי השתחויה במזיד, אינו לוקה; בשוגג, אינו מביא קרבן: מפני שהדבר ספק. אבל מכין אותו מכת מרדות.

הלכות ביאת המקדש פרק ד

א. טמא שעבד במקדש חלל עבודתו וחייב מיתה בידי שמים על עבודתו, אף על פי שלא שהה: שנאמר "וינזרו מקדשי בני-ישראל, ולא יחללו, את-שם קדשי" (ויקרא כב, ב), הרי זו אזהרה לעובד בטמאה; ולהלן הוא אומר "ומתו בו, כי יחללהו" (ויקרא כב, ט) מה חלול האמור כאן מיתה בידי שמים, אף כאן מיתה בידי שמים. וכל לאו שחייבין עליו מיתה בידי שמים, לוקין עליו.

ב. אף על פי שאם עבד בטמאה, אינו חייב בבית דין אלא מלקות,

אֲחִיו הַכֹּהֲנִים לֹא הָיוּ מְבִיאִין אוֹתוֹ לְבֵית דִּין, אֲלָא מוֹצִיאִין אוֹתוֹ לַחוּץ וּפּוֹצְעִין אֶת מוֹחוֹ בִּידֵן; וְאִין מִמַּחֲזִין עֲלֵיהֶן בִּכְף.

ג. וְהֵינֶךָ אִפְשָׁר לוֹ לַעֲבֹד וְלֹא יִשְׁהָה עַד שִׁיתְחַיֵּב כָּרַת, אֲלָא מִיתָה בִּיּוֹדֵי שָׁמַיִם בְּלִבָּד: כְּגוֹן שֶׁנִּטְמָא בַּעֲזָרָה, וַיֵּצֵא בִּקְצָרָה, וּבִיצִיאָתוֹ הָיָה צָנוּר בִּידוֹ, וְהִפֵּךְ בּוֹ אֶבֶר עַל גְּבִי הָאֵשׁ בַּמִּזְבֵּחַ וְקָרַב שְׂרָפְתּוֹ שְׁכָל קָרוֹב עֲבוּדָה, הָרִי הוּא כַּעֲבוּדָה.

ד. וְכֵן טָמֵא שְׁטֵבֶל וְעַבֵּד קֹדֶם שִׁיעָרִיב שֶׁמָּשׁוּ עֲבוּדָתוֹ פְּסוּלָה, וְחַיֵּב מִיתָה בִּיּוֹדֵי שָׁמַיִם: שֶׁנֶּאֱמַר "וְלֹא יִחַלְלוּ, שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם" (ויקרא כא, ו) מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁזֶּה אֲזַהֲרָה לְטָבוֹל יוֹם שֶׁעַבֵּד, שֶׁעֲדִין טָמֵא הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר "וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ, וְטָהַר" (ויקרא כב, ז), מִכָּלל שֶׁעֲדִין לֹא טָהַר. אֲבָל מִחֲסַר פְּפוּרִים שֶׁעַבֵּד אָף עַל פִּי שֶׁעֲבוּדָתוֹ פְּסוּלָה וְחַלָּל, הָרִי זֶה פְּטוּר. וּמִנֵּין שֶׁעֲבוּדָתוֹ פְּסוּלָה: שֶׁנֶּאֱמַר "וְכִפֹּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן, וְטָהַרָה" (ויקרא יב, ח), מִכָּלל שֶׁעֲדִין לֹא נִגְמְרָה טָהֳרָתָהּ; וְהוּא הָדִין לְכָל מַחֲסָרֵי פְּפוּרִים.

ה. כּוֹהֵן שֶׁעַבֵּד, וְאַחֵר כֶּךָ נֹדֵעַ שֶׁהָיָה טָמֵא אִם הִיא טָמְאָה יְדוּעָה כָּל הַקְּרִבָּנוֹת שֶׁהַקְּרִיב פְּסוּלִין, שֶׁהָרִי עֲבוּדָתוֹ חָלִין; וְאִם הִיא טָמְאָה הַתְּהוֹם הַצֵּיץ מֵרָצָה, וְכָל הַקְּרִבָּנוֹת שֶׁהַקְּרִיב נִרְצָו. וְאִפְלוּ נֹדֵעַ לוֹ שֶׁהוּא טָמֵא קֹדֶם שִׁיזְרַק הַדָּם, וְזֶרֶק הִרְצָה: שֶׁהַצֵּיץ מֵרָצָה עַל טָמְאָה הַתְּהוֹם, אָף עַל פִּי שֶׁהוּא מְזִיד. וְכִבֵּר בְּאַרְנוֹ טָמְאָה הַתְּהוֹם, בַּנְּזִירוֹת.

ו. וְכֵן הַצֵּיץ מֵרָצָה עַל טָמְאָה דְּבָרִים הַקְּרִבִּין, שֶׁנֶּאֱמַר "וְהָיָה, עַל-מִצַּח אֹהֶרֶן, וְנִשָּׂא אֹהֶרֶן אֶת-עוֹן הַקֹּדְשִׁים" (שמות כח, לח). אֲבָל אֵינוֹ מֵרָצָה עַל טָמְאָה הַנֶּאֱכָלִין; וְלֹא עַל טָמְאָה הָאָדָם שֶׁנִּטְמָא בְּטָמְאָה יְדוּעָה, אֲלָא אִם כֵּן הָיְתָה הַטָּמְאָה הַדְּחוּיָה בַּצָּבוּר, שֶׁהַצֵּיץ מֵרָצָה עָלֶיהָ. וְאִין הַצֵּיץ מֵרָצָה אֲלָא בְּזִמָּן שֶׁהוּא עַל מִצְחוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "וְהָיָה עַל-מִצְחוֹ תָּמִיד, לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי ה' " (שם).

ז. כָּל קָרְבָּן שֶׁאִין קָבוּעַ לוֹ זָמַן אֵינוֹ דוֹחָה לֹא אֶת הַשֶּׁבֶת, וְלֹא אֶת הַטָּמְאָה: שְׂאֵם לֹא יִקְרַב הַיּוֹם, יִקְרַב לְמַחֵר וּלְמַחֵר מָחָר. וְכָל קָרְבָּן שֶׁקָּבוּעַ לוֹ זָמַן, בֵּין קָרְבָּן צָבוּר בֵּין קָרְבָּן יָחִיד דוֹחָה אֶת הַשֶּׁבֶת, וְדוֹחָה אֶת הַטָּמְאָה: וְלֹא כָּל הַטָּמְאוֹת הֵנּוּ דוֹחָה, אֲלָא טָמְאָה הַמֵּת לְבִדָּה.

ח. כָּל קָרְבָּנוֹת הַצָּבוּר, קָבוּעַ זְמַנָּם; לְפִיכֵךְ כָּלֵן דוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת, וְאֶת טָמְאָה הַמֵּת. וְכָל קָרְבָּן מִהֵן שֶׁקָּרַב בְּטָמְאָה, אֵינוֹ נֶאֱכָל; אֲלָא מִקְטִירִין מִמֶּנּוּ דְּבָרִים הָרְאוּיִין לְהַקְטִירָה, וְהַשָּׂאֵר הָרְאוּי לֹאכִילָה נִשְׂרָף, כְּשֶׂאֵר קֹדְשִׁים שֶׁנִּטְמְאוּ.

ט. כִּיצַד דוֹחָה אֶת הַטָּמְאָה: הִגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁלְּאוֹתוֹ קָרְבָּן, וְהָיוּ רַב הַקֵּהֶל שֶׁמִּקְרִיבִין אוֹתוֹ טָמְאִים לְמֵת, אוֹ שֶׁהָיוּ הַקֵּהֶל טְהוֹרִים, וְהָיוּ הַכֹּהֲנִים הַמִּקְרִיבִין טָמְאִים לְמֵת, אוֹ שֶׁהָיוּ אֵלּוּ וְאֵלּוּ טְהוֹרִים, וְהָיוּ כָּלֵי הַשָּׂרֵת טָמְאִים בְּמֵת הָרִי זֶה יַעֲשֶׂה בְּטָמְאָה; וַיִּתְּעִסְקוּ בּוֹ הַטָּמְאִים וְהַטְּהוֹרִים כְּאַחֵד, וַיִּכְנָסוּ כָּלֵן לַעֲזָרָה.

י. אֲבָל הַטָּמְאִים בְּטָמְאָה אַחֲרֵת, כְּגוֹן זָבִין וְזָבוֹת וְנִדּוֹת וְטָמְאֵי שְׂרָץ וְנִבְלָה וְכִיּוֹצָא בֵּהֶן לֹא יִתְעַסְקוּ בּוֹ וְלֹא יִכְנָסוּ לַעֲזָרָה, וְאָף עַל פִּי שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּטָמְאָה; וְאִם עָבְרוּ וַעֲשׂוּ, אוֹ נִכְנָסוּ לַעֲזָרָה חִיבִין כָּרַת עַל הַבִּיאָה, וּמִיתָה עַל הָעֲבוּדָה: שֶׁלֹּא נִדְחִית אֲלָא טָמְאָה הַמֵּת בְּלִבָּד. וּפְסוּחַ שֶׁבֶא בְּטָמְאָה, וְדָחְקוּ טָמְאֵי מֵת וְנִכְנָסוּ

להיכל פטורין: אף על פי שלא התרו אלא לעזרה הואיל ואין אני קורא בהם "אל-מחוץ למחנה תשלחום" (במדבר ה, ג), הרי אלו פטורין.

יא. היו מקצת בית אב טמאים, ומקצתם טהורים אף על פי שרבן טמאי מת, לא יקריבו אלא הטהורים; היה כל בית האב טמאי מת, יביאו בית אב אחר; היתה כל המשמרה טמאי מת, מחזרין על משמרה אחרת. אם היו רב הפוהנים הנמצאים שם בירושלים בזמן הקבוע טמאים, יעשו בטמאה.

יב. ומפני מה מחזרין על הטהורים מבית אב אחר: מפני שהטמאה לא התרה בצבור, אלא באסורה עומדת, ודחוייה היא עתה, מפני הדחק; ואין דוחין כל דבר הנדחה, אלא במקום שאי אפשר. ומפני זה, צריכה ציץ לרצות עליה.

יג. ומניין שטמאת מת דחוייה בצבור: שנאמר "ויהי אנשים, אשר היו טמאים לנפש אדם. . ." (במדבר טו, כ) למדו מפי השמועה, שאנשים יחידים, הם שידחו לפסח שני, אם היו טמאים; אבל צבור שהיו טמאי מת, אינן נדחין, אלא הטמאה תדחה מפניהם, ויעשו פסח בטמאה. והוא הדין לכל קרבן שקבוע לו זמן כפסח, שהוא דוחה את הטמאה.

יד. והרי הדבר מפרש בכתובים, שנאמר שם "כי-רבת בקהל, אשר לא-התקדשו; והלויים על-שחיטת הפסחים, לכל לא טהור. . . כי מרבית העם רבת מאפרים ומנשה יששכר וזבלון, לא הטהרו" (דברי הימים ב ל, יז-יח).

טו. ומה הוא זה שנאמר "כי-אכלו את-הפסח, בלא כפתוב" (דברי הימים ב ל, יח) מפני שעבר את אותה השנה מפני הטמאה, שנאמר "ויועץ המלך ושריו וכל-הקהל, בירושלם, לעשות הפסח, בחדש השני. כי לא יכלו לעשותו, בעת ההיא: כי הפהנים לא-התקדשו למדי" (דברי הימים ב ל, ב-ג). וכבר בארנו בקדוש החדש, שאין מעברין את השנה לכתחלה מפני הטמאה.

טז. ועוד אחרת היתה שם באותה השנה, שעבר חזקיה המלך את השנה ביום שלושים שלאדר, שראוי להיות ראש חדש ניסן, ועשה אותו החדש אדר שני; ולא הודו לו חכמים שאין מעברין ביום זה, כמו שבארנו בקדוש החדש.

יז. ומפני דברים אלו שעשה שלא כהלכה, נאמר "כי-אכלו את-הפסח, בלא כפתוב" (דברי הימים ב ל, יח). ובקש רחמים על עצמו ועל החכמים שהספימו על מעשיו, שנאמר "כי התפלל חזקיה עליהם לאמר, ה' הטוב יכפר בעד" (ראה שם); ונאמר "וישמע ה' אל-חזקיה, וירפא את-העם" (ראה דברי הימים ב ל, כ), זה שנרצה קרבנם.